

Tập ghi **Huy Phóng**

'Đã m dài n c th m non xa,

B t đâu thân ph n con ra th này.'

(Truy n K u)

Ký gi và nhà bình luận Nguyễn Văn Khanh trong một m u chuyện vi t t chuyện đi làm phóng
s Th V n H i B c Kinh c a ông, v a đăng trên nh t báo ng i Vi t v m t ng i con gái Vi t
Nam đi l y ch ng và đang l u l c Trung Qu c. Khi đ c h i bây gi cô làm ngh gì, câu tr l i
c a cô là: 'Đ , em đi khách!' Thân ph n c a nh ng ng i con gái ph i b x ra đi ki m ch ng
hay s ph n đ a đ y h vào s ph n 'làm v kh p ng i ta', t t c lý do đ u do n i cha m . 'Em
đ i quê, nhà nghèo, cha m ch y ăn t ng b a m t, trong khi xóm Đài Loan, xóm Trung
Qu c thay phiên nhau m c lên vì t n c a nh ng cô dâu g i v giúp gia đình. Th ng cha m ,
em ch p nh n l y ch ng n c ngoài, chính cha em đ a em lên

Saigon

g p môi gi i ch đâu.

Ng i

xe

lên Saigon em cũng lo, không bi t cu c đ i mình r i s ra sao? Em ch bi t n u may m n đ c
ch ng th ng s có t n g i v giúp cha m đ b t kh c c...' Nh hàng nghìn thi u n khác
Vi t Nam, các cô b c tu i thanh xuân, b làng b xóm ra đi, t i nh c bán thân b ng cách này
hay cách khác, ch vì ... cha m . Bây gi cô không còn là cô dâu...

Trung Qu c mà tr thành cô gái làng ch i.

Cô nu t n i th ng kh , x u h nói đ i v i cha m là có m t t m ch ng t t cho cha m
an

lòng, s đ ng đ ng t n cô g i v mà không m y may th y xót xa.

Trong m t cu n phim tài li u nói v t n n đ a các em gái v thành niên t i m t làng Vi t Nam
Kampuchea b bán vào các đ i m, t t c các em bé t i nghi p này đ u đã tr l i nh ng câu
h i c a phóng viên r ng vì các em th y hoàn c nh gia đình quá nghèo khó nên đã t nguy n hy
sinh thân xác mình, đ giúp cha m . Nh ng em bé khác Vi t Nam, thay vì v i cu n sách đ n

trở lại, phải bắt họ c lang thang trên những bãi rác quê nhà, với một cái bao ny lông và cây que gõ trong tay, cũng nói rằng các em muốn giúp cha mẹ vì gia đình quá nghèo, làm ăn vất vả mà không có miếng ăn. Còn những cô thiếu nữ làm nghề massage, bán quán rượu, cà phê hay làm gái điếm... Vì tôi Nam đâu nói đến chuyện Hiếu là phải dấn thân vào những nghề này để có thể kiếm được tiền để nuôi cha mẹ.

Bằng cách này hay cách khác, những đứa con đã thức hi vọng Hiếu bằng cách hy sinh thú vui, quên đi cuộc sống riêng tư. Khi cuộc sống của mình đã rơi vào tay những tên, họ sẽ giúp đỡ cho cha mẹ trong hoàn cảnh khó khăn, túng thiếu, Những đứa này khi không còn những giúp cha mẹ thoát cảnh nghèo nàn, mà còn muốn cha mẹ 'nằm yên' với làng trên xóm dưới. Bây giờ ở miền Tây, có những cù lao mang tên cù lao Đài Loan, những xóm được gọi là xóm Đồi Hàn, xóm Trung Quốc mới lên giữa những khung cảnh nghèo nàn của họ quê hương. Quang cảnh này làm xao xuyến tâm lòng của những cô gái nhà nghèo, vì sao cha mẹ họ khác khác trong làng có nhà cửa khang trang, mà gia đình mình thì vẫn nghèo khổ, cũng tâm thân họ, họ thì đã rơi vào tay những kẻ giàu sang mà mình thì chỉ Hiếu của tôi thôi. Trong thân phận nghèo khổ của đất nước trong thời buổi này, sao con cái họ lòng hy sinh cho cha Hiếu đến tận cùng. So với hiếu của con cái Việt Nam bên quê nhà với chuyện 'nhờ vả' họ trong cảnh vẫn chỉ là những chuyện nhỏ nhặt, tầm thường.

Phải làm con thì như vậy, những lòng cha mẹ ra sao?

Trong khi con gái của họ đang bán thân trên đất khách mà nói đến với cha mẹ là mình đang có một trăm chục ngàn đồng, thì họ cha có thể họ xây nhà rồi mua xe rồi đi, rồi chi tiêu ở quán rượu với bạn bè bằng tiền 'con nợ' của họ. Những chuyện cha mẹ bán con để xem họ 'chuyện' họ ngày nay 'huyền' tôi Việt Nam hiện nay, cái cảnh cha mẹ 'xách' con đem đến họ mọi gì để tìm cách bán con đâu còn lòng gì đến một miếng cơm. Ngay trong câu chuyện tôi với họ họ bán để đi bán, họ nhân đã không giữ gìn: 'Chính cha em đưa em lên Saigon gặp môi giới'.... Trong một ngôi làng Việt Nam trên đất Bìn Hòa, cha mẹ đưa con lên tu với mẹ, mẹ họ là đem bán vào để đi tìm tiền, họ đưa này đến đưa khác như những gà vịt nuôi trong vườn nhà.

Theo nguồn tin của VietNamNet, bà Nguyễn Thị Đốp ở An Giang đã đem con gái của bà bán sang một địa điểm bên đất Campuchia. Hai năm sau cô gái con bà trở về quê, bà lại thân hành áp tải con gái trở lại giao tay tú bà. Con rể của bà Đốp cũng như tâm không kém, bắt đưa con gái mới 14 tuổi sang Campuchia bán vào để đi tìm tiền, khi cha mẹ đòi phải có một ruợng ý họ mới nhận, bà Đốp đã đến thỏa thuận với nhà gái con gái sang giao hàng, tức là cháu họ đã nhận khoản 200 đôla và

\$100,000.00 VND.

Câu chuyện này chỉ

xảy ra đời cho Công Sơn Việt Nam, và chúng ta lên án

nhà cầm quyền bất nhân đã đưa xã hội đến chỗ không còn biết xấu hổ, liêm sỉ gây nên bao cảnh nhao lòng, xót xa.

Nhưng với phía lòng tâm cha mẹ, họ có thể dùng những thủ đoạn nào?

Cái món Luân Lý Giáo Khoa Thư ngày trước không nghe nói đến bọn phàm nhân của cha mẹ đối với con, khiến thế giới của người Việt bài này 'già người non đời' cũng chỉ biết rằng Đức Khổng Tử dạy phải kính yêu cha mẹ và người lớn trong nhà, cũng như là mệnh đề với ông Tử Dư: 'Mì bất nhân và bất hiếu, không như công cha mẹ bằng bố ba năm, mà muốn rút thoi gian để tang ba năm xuống một năm', nhưng lại không nghe đâu nói đến bọn phàm nhân của các bậc sinh thành. Chúng ta cũng biết công lao của mẹ mang chín tháng mười ngày, đến đến đến đến, vất vả nuôi con khôn lớn thành người, hình như đó là bản năng, chứ không ai gọi là bản phận. Mẹ, bản phận và trách nhiệm của cha mẹ là nuôi dạy con cho đến tuổi mười tám, sau mười tám tuổi cha mẹ hết bản phận. Người Việt Nam vẫn đùm bọc con đến suốt đời, có vẻ có con rồi cũng còn chăm nom dạy dỗ, thậm chí có khi can thiệp vào đời sống riêng tư của con theo ý kiến của mình, khiến 'cha mẹ đặt đâu con ngồi đó', hay 'mặc áo không qua khỏi đùi', không hề nghĩ đến sự tự do của con, đến bao giờ mới hết lo lắng cho con... Nhưng cũng vì xã hội không có luật lệ bảo vệ trẻ con và thanh niên, xã hội lại tỏ ra con người chỉ như một đứa trẻ cần sự bảo vệ và phụng dưỡng từ ai đó, sinh ra những cha mẹ bất nghĩa, bất nhân và bất nhân đem con đi bán ra chỗ đời như đem con heo, con vịt, một cá bán ra giá rẻ cho trẻ.

Cha mẹ đặt ruồi đẻ con ra ai mà không xót, nuôi con khôn lớn trong gia đình ai mà không thương, thương xót rồi thì không ai nỡ đẩy con đi vào con đường tội lỗi tăm tối, khổ ải. Ngày xưa, mẹ gọi con thì muốn gọi con gần, biết gia thế, dòng họ nên con vẫn làm dâu mà lòng còn đau như dao cắt, thế mà có người lại bán con hay xô đẩy con vào con đường vô định, xa gia đình hàng vạn dặm mà lại làm vui vì cảm thấy có sự tiếp nhận trong tay?

'Mẹ em thấy có à thì ham

Đưa cho con đời thì than mẹ lòng

Nói ra thế này với người non

Ngủ m vào cay đắng lòng con đêm ngày'.

Chúng ta lên án ai, con nghèo đói, cha mẹ nhàn tâm, xã hội suy đồi hay nhà cầm quyền vô cảm, phôi tay? Ba mẹ tôi ba năm rồi, nhà cao tầng tiệp tươm xây lên cao, trà đình tửu dưm mướt ra nhòm mướt, chôn ản chôn phát triển ngót trời, nhàn nhàn nhân phẩm con nghèo đói đầy đọa xuồng thóp. Tôi thấm lòng căm nhàn ngốc cha mẹ 'bên bờ tằm nếm, bên ráo con lặn', tôi nhàn tình cảm thiêng liêng 'con học ngốc mọt tan tành', nay cuốc đất đi dãi đi phi lý ra sao đời ngày nay có cớ nhàn cha chôn con đi đón khách, mọt dấy vai con xô vào đống đất, mọt hốt lố ng tri, bở hốt tình cảm, còn thua loài thú vật. Nhàn ngốc tôi này có nghe tiếng rên xiết căm nhàn đọa con vô thành niên phôi đi khách mọt ngày hàng chôn, nhàn ngốc cha có con có hời tâm nghĩ độn dòng lố căm đọa con đi lầy chôn xa xó đêm đêm thôn thốc, khi hời cớ m trong tay nhàn ngốc tiếng vầy máu và đốm mọt.

Xã hội y trố thành vô tri, lố nhàn lòng nhàn gồ đá, mang danh là ngốc, nhàn nhàn đã hành độn nhàn nhàn con bở hung trong độn phân ngốc. Ai là ngốc đã tở ra nhàn nhàn thòm cớ nhàn đó cho dân tở chúng ta?